

پنجشنبه 7 دی 1396 - 9 ربیع الثانی 1439 - 28 دسامبر 2017

شهادت روحانی مجاهد، آیت الله "حسین غفاری" در زندان رژیم پهلوی (1353 ش)

rlm& " " (1353)

آیت‌الله شیخ حسین غفاری در سال 1295 ش برابر با 1335 ق در آذرشهر تبریز متولد گردید. وی در ابتدا در کنار تحصیل، کار می‌کرد و زندگی فقیرانه‌ای داشت. ایشان پس از مدتی تصمیم گرفت برای بهره‌گیری از استادان حوزه علمیه قم راهی این شهر گردد. از این رو، وارد حوزه علمیه قم شد و از محضر استادانی چون محمدفیض قمی، سیدمحمدتقی خوانساری، سید شهاب الدین مرعشی نجفی، علامه طباطبایی، سید احمد خوانساری، سید حسین بروجردي و امام خمینی(ره) بهره‌های وافر یافت و به درجات بالایی علمی رسید. این روحانی والامقام که در کمال سادگی و قناعت زندگی می‌کرد، به خاطر ظلم و ستم رژیم وابسته پهلوی، با انتشار مجله و تألیف کتب متعدد، به مبارزه با رژیم شاه پرداخت. وی در کنار عالمان مجاهدی همچون عبدالرحیم ربانی شیرازی، سید محمود طالقانی، سید محمدعلی قاضی طباطبایی، سید اسدالله مدنی، علی قدوسی و مرتضی مطهری و... مبارزات خود را ادامه داد و تهدیدات رژیم، هراسی به دل او نیافکند. ایشان همچنین با سخنرانی‌های متعدد، مظالم و مفساد رژیم شاه را افشا کرد. آیت‌الله غفاری در جریان نهضت مقدس امام خمینی(ره) بارها به زندان افتاد و شکنجه‌های سختی را متحمل شد. مزدوران پهلوی برای در هم شکستن اراده این عالم مجاهد، فرزندان، برادر و همسرش را نیز دستگیر کردند اما آیت‌الله غفاری، چونان کوه استوار و پربلایت ایستادگی می‌کرد و این رنج و درد را در راه هدف والا و مقدمش، به جان خرید. به طور کلی حبس‌های ایشان از سال 1340 آغاز و تا پایان عمر به مدت سی‌زده سال ادامه یافت. آیت‌الله غفاری در طول سال‌های سیاه زندان در برابر انواع شکنجه‌های روحی و جسمی مقاومت می‌نمود و وقتی در زندان، نظر ایشان را درباره امام خمینی(ره) سوال کردند گفت: من فکر می‌کنم تنها کسی که می‌تواند ایران را نجات دهد، آیت‌الله خمینی است. و نیز جمله شجاعانه و قهرمانانه او که فرمود: "دشمن خمینی کافر است" کمر استبداد شاهی را شکست. در نهایت، رژیم که از به زانو درآوردن این اسوه پایداری ناامید شده بود تصمیم به شهادت ایشان گرفت. سرانجام این مجاهد سخت‌کوش و روحانی مبارز، پس از تحمل شکنجه‌های وحشتناک عوامل مزدور پهلوی، در هفتم دی ماه 1353 ش 58 سالگی به شهادت رسید و در قم به خاک سپرده شد.

(1357)

اوج‌گیری نهضت اسلامی و انجام تظاهرات سراسری در تمامی شهرهای ایران به ویژه در چند ماهه آخر حاکمیت رژیم شاهنشاهی باعث شد تا در بسیاری از شهرها، این راهپیمایی‌ها، با دخالت مأموران حکومت نظامی و کشتار مردم بی‌گناه، به خاک و خون کشیده شود. در قزوین نیز این وضعیت ادامه داشت و مردم خشمگین، علاوه بر راهپیمایی، به تشییع جنازه شهدا می‌پرداختند و در طی آن، مراتب انزجار خود را از جنایات رژیم پهلوی اعلام می‌کردند. در این میان در روز هفتم دی ماه 1357، مأموران انتظامی به سویی مردم شلیک کردند و در حدود بیست نفر را به شهادت رساندند. از این رو، تشییع جنازه شهدای حوادث هفتم دی، در فردای آن روز باحضور هزاران نفر از مردم معترض قزوین انجام گرفت که این مراسم نیز با هجوم مأموران به خاک و خون کشیده شد. قتل عام مردم در شهرهای مختلف کشور در نهایت باعث اتحاد بیشتر آحاد ملت برای سرنگونی رژیم پوسیده شاهنشاهی گردید و در کمتر از یک ماه و نیم بعد، بهار آزادی را برای ایران به ارمغان آورد.

سوادآموزی، تنها فرایند یادگیری مهارت‌های خواندن، نوشتن و حساب کردن نیست؛ بلکه کمک کردن به آزادسازی انسان و رشد کامل اوست. سوادآموزی، شرایط مناسب را برای کسب آگاهی انتقادی از تضادهای جامعه‌ای به وجود می‌آورد که فرد در آن زندگی می‌کند. همچنین، سوادآموزی انسان را برمی‌انگیزد تا با مشارکت فعال و بهره‌گرفتن از نیروی نوآوری، طرح‌هایی بیافریند که می‌تواند در متحول ساختن جهان مؤثر باشد. در مجموع، سوادآموزی حق اساسی هر انسان است. سوادآموزی و به طور کلی آموزش و پرورش، یکی از ابزارهای اصلی برای تمام دگرگونی‌های اجتماعی است. سوادآموزی، عملی سیاسی است؛ یعنی مشارکت انسان، در ساختن هدف‌ها و ایجاد محیط و شرایط مناسب زندگی. سوادآموزی در ایران، از سال 1315 شمسی، با تشکیلات سازمان تعلیمات اکابر آغاز شد. در آن زمان، این بخش از وظیفه سوادآموزی، از ادارات مربوط به وزارت معارف به شمار می‌رفت، ولی پس از مدتی، چون توفیق چشم‌گیری نداشت، منحل شد. سرانجام بعد از انقلاب به رهبری امام خمینی رحمه الله نهضت سوادآموزی پایه‌گذاری شد و فصل جدیدی را در تاریخ انقلاب ما گشود. این نهضت در ابتدا در قالب نهادی مستقل کار خود را آغاز نمود و سپس در سال 1361، به آموزش و پرورش پیوست. همکاری این نهاد انقلابی با آموزش و پرورش، به صورت کار مشترک آغاز و سبب شد که تلاش وسیع‌تری در مجموع کشور شروع و خوش بختانه دستاوردهای بزرگی نصیب ملت شایسته و انقلابی ایران شود.

rlm& " " (1304)

ابوالحسن سیدحیدر بن سلیمان بن داود حلی حسینی، نه تنها نخستین شاعر عصر خود، بلکه امام شعرای عراق به شمار می‌رود. فصاحت بیان و قوت ایمان داشت و به جهت کثرت اشعاری که در مناقب و مرثیاتی اهل بیت(ع) سروده است به شاعر اهل بیت شهرت دارد. الذّٰی الّیتیم و العَقْدُ الْمُقْصَل از آثار اوست. وی در پنجاه و هشت سالگی وفات یافت.

rlm& " " (1774)

ژوزف پریستلی، شیمی‌دان معروف انگلیسی طی آزمایش‌های خود موفق شد تا در 28 دسامبر 1774م، گاز اکسیژن را کشف کند. اکسیژن گازی بی‌رنگ، بی‌بو و نامرئی است که نزدیک به نیمی از اتم‌های جهان را شامل می‌شود. پریستلی، از گرما دادن اکسید جیوه قرمز به وجود اکسیژن پی برد، اما به اهمیت آن واقف نشد و بعدها دانشمندان دیگر آن را اکسیژن نامیدند. اکسیژن نقش مهمی در حیات آدمی ایفا می‌کند چرا که به هنگام تنفس، به درون بدن می‌رود و با غذا ترکیب می‌شود. حاصل این عمل، تولید انرژی است که در راه زنده ماندن و کار کردن مصرف می‌گردد. اکسیژن موجود در هوا باعث می‌شود اشیاء هنگام گرم شدن بسوزند؛ حتی بدن انسان از سوختن خفیف اکسیژن نیرو می‌گیرد و توان کار پیدا می‌کند. هیچ شیء بدون وجود اکسیژن آتش نمی‌گیرد و با شعله‌ور شدن شیء، گازهای حاصل از آن، با اکسیژن موجود در هوا ترکیب می‌شوند که در نتیجه، نور و روشنایی به وجود می‌آید.